

i Lovforslaget § 6 til kun at gjælde for Kjøbenhavn. Efter den Fortolkning, den høitærede Minister gav af denne Bestemmelse i Landstinget, er det ikke Meningen med den, at Parterne ere berettigede til at undlade selv at give personligt Møde og i Stedet for møde ved Sagsfører; det er heller ikke Meningen, at de kunne tage deres Sagsfører med sig under Forligsmødet for at indhente deres Raad og Bistand ved Indgaaelsen af Forlig, men Meningen er kun, at de, naar de i Virkeligheden have gylbige Forhindringer for at møde, skulle kunne sende en Sagsfører lige saa godt som deres Karl eller en hvilken som helst anden Person. Dette kan jeg i det Mindste for Kjøbenhavns Bekommende ikke gaa ind paa. Udenfor Kjøbenhavn er Forholdet nu det, at Administrationen aldeles ikke er skilt fra Retspleien, at man er henvist til den gamle skriftlige Procedure, og at man endvidere maa hjælpe sig som Dommere med administrative Embedsmænd, hvis Forretninger hovedsagelig ere af en ganske anden Art. Det lader sig ikke negte, at Kjøbenhavn i saa Henseende har store Begunstigelser. For det Første behandles en stor Del af de vigtigste og største Sager i Kjøbenhavn ved Sø- og Handelsretten, hvor man som bekendt har mundtlig Procedure, og om den mundtlige Procedure ved Sø- og Handelsretten end maaste kunde trænge til nogen Forbedring, om den end maatte være af den Betskaffenhed, at man i et eller andet Punkt kunde ønske den rettet og udviklet, er den dog efter min Formening som Dag imod Nat ligeoverfor den ellers gjældende skriftlige Procedure, der slæber sig med de lange Indlæg og den lange Tid igjennem en uendelig Masse Anstænde. Desuden har Kjøbenhavn den Fordel, at den dømmende og den administrative Myndighed der er fuldstændig adskilt, og ikke nok dermed, men i de allerfleste Tilfælde paahjendes endvidere Sagenes ikke af en enkelt Dommer, men af en Ret, der er sammensat af flere Dommere. Jeg kan derfor ikke være af anden Mening efter den Erfaring, jeg har, og som jeg dog har havt Leilighed til at indsamle i en temmelig lang Række af Aar, end at Trangen i Kjøbenhavn lige frem gaar ud paa, at man udvider de for Sø- og Handelsretten i Henseende til Forligsprøve gjældende Regler til at gjælde for alle Forligsprøver i Kjøbenhavn. Det er det, jeg har tilladt mig at foreslaa i den første Del af Ændringsforslaget Nr. 6 b, og som jeg tror vil være svarende til Forholdene. I Kjøbenhavn at indføre en saadan Bestemmelse, som er foreslaaet i Forslaget under Nr. 7, tror jeg vilde være et uhyre Tilbagefaldt og vilde fremkalde megen og efter min Overbevisning ogsaa begrundet Uvillie. Jeg kan heller ikke engang for Landets Bekommende gaa med til Ændringsforslaget under Nr. 7, thi jeg tror, at det ogsaa der vil fremkalde en Konfusion og en Masse Besværligheder, som man for Dieblisset maaste

ikke fuldstændigt kan overse. Jeg vil da dog at strække mig, saa langt jeg kan, og da jeg dog paa ingen Maade vil forkafe de Bidnesbyrd, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer her i Salen, som nøiere kjende Forholdene paa Landet, hellere gaa med til Ændringsforslaget under Nr. 8, som jeg ikke kan se kan være af nogen særlig farlig Betskaffenhed; det, der deri foreskrives, vil jo kun føre til, at man bliver nødt til at skrive rigtige Forligsklager. Jeg har ikke turdet foreslaae, at Reglerne i Henseende til Forligsprøven ved Sø- og Handelsretten ogsaa skulde udvides til at gjælde udenfor Kjøbenhavn af de Hensyn, jeg nævnte, og navnlig af Hensyn til de Bidnesbyrd, der ere fremkomne fra Mand her i Salen, som nøie kjende Forholdene paa Landet. Derimod har jeg tilladt mig i Slutningen af Ændringsforslaget under Nr. 6 b, at indføre den Bestemmelse, som oprindeligt fandtes i Lovforslagets § 6, og som gaar ud paa, at det i den almindelige Lovgivning indeholdte Forbud imod, at Sagsførere eller deres Kontorbetjente møde som Fuldmægtige under Forligsmaglingen, ophæves. Som bekendt have Sagsførerne nu i Tilfælde af, at Parterne have lovligt Forfald, Lov til at møde i Forligskommissionen, forudsat at Parten bor over 4 Mil fra det Sted, hvor Forligskommissionen holdes, og hans Bopæl ligger udenfor Forligskredsen; men jeg er ikke i Stand til at se noget som helst Princip i disse 4 Mil. Man kan, om man vil, holde paa det personlige Møde; men naar der er en virkelig gylblig Grund for den ene Part til ikke at møde personlig, kan jeg aldeles ikke se noget Princip deri, at han maa møde med Sagsfører, naar han bor 4 Mil borte fra Forligsstedet, men ikke, saa snart han bor nærmere. Det forekommer mig ganske klart, at der ikke deri kan være det mindste Princip. Kan man overhovedet ikke faae et personligt Møde i Stand, er der efter min Opfattelse ikke den ringeste Grund til at udelukke Sagsføreren, naar Parten bor nærmere end 4 Mil fra Stedet; men at tillade ham at møde, naar Parten bor over 4 Mil borte, kan jeg som sagt ikke se, at der ligger noget Princip i. — Med Hensyn til Lovforslagets Indhold vil jeg udtale, at Feilen egentlig ligger deri, at vi ikke ere komne til en Udførelse af Grundlovens § 71; saalænge vi ikke ere komne dertil, er det ikke muligt at ordne Forligsløvgivningen paa en Maade, som i det Mindste efter min Ansættelse kan have nogen Betydning. Hvorledes dette Lovforslag end bliver vedtaget, hvorledes Ændringsforslagene end blive affæmte, maa jeg under alle Omstændigheder anse det for uskicket til at udfylde den Plads, som egentlig efter Regjeringens Motiver var tiltænkt det, nemlig at danne Ordningen af Forligsløvgivningen, saaledes at denne Ordning ogsaa kunde passe ind i en velordnet Retspleie efter de Principer, som Grundlovens § 71 foreskriver. Denne Plads kan Lovforslaget efter min